

MUURVAST

MUUR VAST

RUBY COENE

Muurvast
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing
Auteur: Ruby Coene

Omslagontwerp: Stefanie Saw @ Seventhstar
Inhoudelijke redactie: Britt Zwijnenberg
Tekstredactie: Britt Zwijnenberg
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Deze uitgave augustus 2026
NUR 285
ISBN: 9789403929156

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is het. Het einde van mijn leven zoals ik het tot nu toe heb gekend.

Het cijfer 144.000 straalt vanaf mijn polsband de kleine donkere ruimte in. Een seconde verlicht het de kale, stalen muren van de schakelcel en dan is het weer zwart.

Aan.

Uit.

Mijn ademhaling suist door mijn oren en de stilte ligt als een dikke deken over me heen.

Enkele seconden geleden was ik nog omringd door vier gewapende leden van de Garde. Omringd door geschuifel van voeten, pennen die op papier krasten, strakke gezichten, handen die aan me plukten en zwijgende monden. Elk plekje van mijn lichaam is onderzocht en gedesinfecteerd. Mijn haar is afgeschoren, het dunne leren bandje van de polsband werd omgeknoot en ik werd gedwongen het standaard vaalgrijze joggingpak aan te trekken. Alles wat van mij was, namen ze me af, om vervolgens alle vier te verdwijnen achter de dikke, stalen muur die achter me dichtschoof.

Ik weet zeker dat ze daar nu nog steeds staan, hun wapens in de aanslag, klaar om elke roekeloze poging tot ontsnappen direct af te straffen.

Ik kan nergens heen.

Aan.

Uit.

De cel is hooguit anderhalve meter breed en ongeveer even lang. Ik strek mijn armen opzij en mijn vingertoppen die de muren van mijn zeer tijdelijke gevangenis raken, geven me een vals soort gevoel van bescherming. In dit korte moment ben ik alleen en alleen ben ik veilig.

Aan.

Uit.

Aan.

Uit.

Ik kijk omhoog en in het knipperende licht zie ik een klein ventilatierooster in het plafond, ongeveer twee meter boven me. Het is de enige onderbreking in de verder kale, stalen platen die me volledig insluiten. Ik focus me op de gladde muren en probeer te bedenken of ik naar boven zou kunnen klimmen. Maar al zou het kunnen, het rooster is veel te klein om door te ontsnappen.

Ik probeer mijn ademhaling aan te passen aan het ritme van mijn polsband, mezelf onder controle te krijgen zoals mijn vader me dat heeft geleerd. Ik tel de seconden – drie tellen in, vijf tellen uit – maar het lukt me niet.

Het zijn maar vijf minuten, dat weet ik. Toch lijkt de tijd in de schakelcel een eeuwigheid te duren. Vijf minuten geven de Garde genoeg tijd om mijn polsband in te stellen, alles rondom mij af te sluiten en de cel naar binnen te rijden. Vijf minuten is ook genoeg tijd voor mij om alle verhalen die ik heb gehoord over wat me te wachten staat door mijn hoofd te laten gaan. Ik heb net als iedereen de gehavende jongeren gezien die in enkel hun ondergoed naar buiten kwamen en dat waren slechts degenen die in leven waren gebleven.

Ik moet rustig worden. Als de deur zo opengaat en ze mijn angst zien, zal de komende tijd nog erger worden dan ik me had voorgesteld.

144.000 minuten.

2.400 uur.

100 dagen.

De standaardstraf voor een licht vergrijp.

Trillend komt de cel in beweging. Het geknars van ijzer op ijzer laat kippenvol op mijn armen ontstaan, terwijl de schakelcel over de rails de Loods wordt ingetrokken. De laatste meters van mijn boetedoening voor mijn straf echt kan beginnen.

Net zo abrupt als de cel in beweging kwam, komt hij weer tot stilstand. Een ander geluid neemt de plek in van het geknars. Het is harder en raakt me meer in mijn borst dan in mijn oren. Steen die over steen schraapt. De betonnen wand die de Loods van de gang scheidt gaat open, klaar om de schakelcel binnen te laten. Ik heb de voorlichtingsfilmpjes vaak genoeg gezien. De beelden van de ijzeren cel die door dikke kabels over de rails de betonnen gang wordt ingetrokken, werden minstens een keer per jaar op school vertoond.

Opnieuw komt mijn cel met een schok in beweging en ik kan me nog net staande houden. Ik voel hoe de adrenaline door mijn aderen stroomt terwijl de cel de Loods wordt ingetrokken.

Achter me klinkt opnieuw het geschraap van stenen tegen elkaar en ik weet dat mijn vijf minuten bijna voorbij zijn. Ik bijt zo hard op mijn lip dat een korstje openspringt. Het wondje begint te bloeden, maar het is de enige manier om mezelf ervan te weerhouden me snikkend tegen de stalen wanden te gooien en te schreeuwen om vergiffenis, om me hier alsjeblieft weer uit te laten.

Met een doffe klap komt de muur achter me tot stilstand. De enige weg naar buiten is nu hermetisch afgesloten. Ondanks mijn pogingen om mezelf onder controle te krijgen, klopt mijn hart in mijn keel.

Mijn polsband stopt met knippen. De cijfers staan stil en ik houd mijn adem in, terwijl er een trilling door mijn arm trekt. Vanaf nu zullen de cijfers gaan aflopen. Elke keer dat het cijfer een getal naar beneden verspringt, kom ik een minuut dichterbij mijn vrijheid.

Een harde klik klinkt en tergend langzaam gaat de deur voor me open. Mijn hart klopt in mijn keel en ik heb het gevoel dat ik geen adem krijg. Ik moet rustig blijven. Ik mag geen zwakte laten zien. Ik dwing mijn angst weg. Zo ver mogelijk weg. In plaats daarvan focus ik me op de emoties die ik veel beter ken.

Boosheid.

Woede.

Agressie.

Een steeds breder wordende straal fel licht schijnt de schakelcel in. Ik knipper met mijn ogen en steek mijn handen beschermend voor me uit.

‘Vijf.’

Mijn hijgende ademhaling suist door mijn oren.

‘Vier.’

Een computerstem telt langzaam de seconden af die ik nog heb.

‘Drie.’

Snel stap ik de cel uit.

‘Twee.’

De kou van de vloer trekt dwars door mijn sokken mijn voeten in.

‘Eén.’

2

144.000

Het licht is te fel om goed om me heen te kunnen kijken en voor ik me kan oriënteren, raakt iets hards me in mijn buik. Wie? Wat? Snel stap ik opzij en bal automatisch mijn vuisten.

Iemand lacht en mijn pols wordt hardhandig vastgegrepen en omgedraaid. Een pijnscheut trekt door mijn arm.

Een meisje met donkere cirkels onder haar ogen staart minachtend naar de cijfers op mijn polsband. 'Het is maar een Guppy. Daar hebben we niks aan.'

Verward zie ik hoe haar ogen over mijn gezicht glijden en blijven hangen bij de hechtpleister op mijn wenkbrauw en mijn bloedende onderlip. Even zie ik iets in haar ogen. Nieuwsgierigheid? Maar voor ik mijn vinger erop kan leggen, is het verdwenen en is de minachting weer terug.

Mijn blik schiet langs de verschillende meiden in de hoop iets anders bij de anderen te zien. Met zijn vijven staan ze tegenover me. Allemaal hebben ze hun armen over elkaar geslagen en het is duidelijk dat ik nergens heen kan zolang zij dat niet toestaan.

'Hoe heet je, Gup?' Een van de meisjes stapt naar voren. Ze is lang en dun, maar pezig. Haar zwarte haar ligt in dunne vlechtjes strak op haar hoofd.

Ik slik en wrijf over mijn gemillimeterde haar. Ze moet hier al een hele tijd zitten.

‘Sin.’ Mijn stem kraakt.

‘Wat is dat nou voor een naam?’ Het meisje met de wallen laat haar ogen over mijn lichaam glijden.

Ik haal mijn schouders op. In dit soort situaties is het beter om te zwijgen, dat heb ik lang geleden al geleerd.

‘Kleed je uit.’

Het bevel komt zo onverwacht dat ik haar als enige reactie met open mond aanstaar.

‘Ben je doof of zo? Kleed je uit, anders doe ik het voor je.’

Hulpzoekend kijk ik om me heen, maar ik ben omringd door de vijf meiden. Ik kan nergens naartoe.

Mijn hart bonst in mijn keel en mijn handen trillen terwijl ik heel langzaam mijn trui over mijn hoofd trek. Mijn gedachten racen allerlei kanten op. Ik kan dit niet winnen, maar ik kan dit ook niet zomaar laten gebeuren. Wat dit dan ook is.

‘Inleveren.’

Ik krijg de kans niet om de trui aan het meisje te geven, want ze trekt hem uit mijn armen.

‘En nu je broek.’

Een meisje met korte, kastanjebruine stekeltjes grinnikt zacht.

Ik voel het schaamrood naar mijn wangen trekken terwijl ik de broek over mijn heupen naar beneden laat glijden. Ik wacht tot het meisje mijn broek vastheeft; dan heeft er in ieder geval een haar handen vol. Ik heb het al eerder tegen een meerderheid opgenomen en gewonnen. Maar iets zegt me dat deze meiden anders zijn dan mijn verschrikkelijke klasgenoten.

Meteen zodra ik mijn voeten uit de broekspijpen heb geschopt en ik het ding vasthoud, grist het meisje met de wallen de broek uit mijn handen en wordt er een stapeltje grijze stof in mijn gebalde vuisten geduwd.

Een ander joggingpak.

Ik snap het niet.

‘Guppen slapen achterin.’ Het meisje met de vlechtjes wijst naar een hoek achter in de Loods terwijl ze zonder te knippen naar me blijft kijken.

‘Waar wacht je op?’ gaat het meisje met de wallen verder. ‘Is het niet duidelijk dat je hier niet gewent bent? Of wacht je tot je mammië komt om je weg te brengen?’ Haar woorden knallen door de Loods als zweepslagen die me recht in mijn hart raken. Recht op de blauwe plekken binnen in me.

Ik wil tegen haar ingaan, haar uitdagen nog iets over mijn moeder te zeggen, haar op haar gezicht slaan. De rode vlekjes die mijn gezichtsveld binnendringen, dwingen me om mijn handen tot vuisten te ballen. Maar de manier waarop de andere meiden om haar heen staan, zegt genoeg. Dit is niet iemand om tegenin te gaan, niet als ik hier wil overleven.

Ik knik en loop haar voorbij.

Alles in me schreeuwt dat ik me om moet draaien, dat het gevaarlijk is om met je rug naar een ander te staan. Maar in plaats daarvan duw ik mijn nagels hard in mijn handpalmen en doe wat ze van me vraagt.

Langzaam leg ik de meters af naar de achterkant van de Loods. Terwijl ik loop, neem ik mijn omgeving in me op. De ruimte is ongeveer even groot en leeg als de gymzaal bij ons op school, maar daar houdt de vergelijking op. Er hangen geen klimrekken aan de muur en er klinken geen enthousiaste kreten. De vloer is in plaats van strak en glimmend, van kaal beton met hier en daar een kleine krater waar tijdens het storten luchtbelletjes hebben gezeten. Er zijn geen ramen; al het licht komt van felle lampen die hoog boven me aan het plafond hangen.

De enige deuren zijn die van de schakelcel waar ik net uitkom en een stalen schuifdeur halverwege de lange muur. Zou dat mijn kans zijn?

Helemaal achter in de hoek liggen groezelige matrassen in twee rijen van drie naast elkaar. Een aantal meisjes, met haar dat hooguit een paar millimeter langer is dan dat van mij, hangen er

onderuitgezakt op. Ik dwing mezelf rustig adem te halen terwijl ik naar de enige vrije matras loop. Een meisje met een lichtbruine huid en minikrulletjes slaat haar ogen naar me op vanaf haar eigen matras. Een schim van een glimlach glijdt over haar lippen en met een ruk trekt ze de lege matras weg. Ze staat op en legt hem op haar eigen matras om er vervolgens weer op te gaan liggen. Zelfvoldaan staart ze me aan.

Ik voel hoe mijn nagels zich dieper in mijn handpalmen drukken en ik probeer het waas dat langzaam omhoog kruipt naar beneden te duwen. Maar het lukt niet, niet meer. Niet nu ik hier in mijn ondergoed sta en niet na wat ze zeiden over mijn moeder.

Rode vlekken dansen voor mijn ogen en de opborrelende adrenaline drukt mijn angst weg.

Woest ruk ik de matras onder het meisje vandaan. Met een klap valt ze op de stenen vloer naast haar eigen matras. ‘Wat de-’

Een steek van pijn schiet door mijn onderarm. ‘Blijf met je poten van mijn spullen af.’ Alle woede die ik de afgelopen uren heb ingehouden, knalt eruit. Ik leg de matras op de grond en ga er demonstratief op staan. Ik ga vechtend ten onder.

Vanaf de grond kijkt het meisje met opgetrokken wenkbrauwen naar me op. Dan trekken haar mondhoeken omhoog en eechoot haar bulderende lach door de Loods. Vanaf de andere matrassen kijken meisjes onze kant op met blikken die wisselen tussen ergernis en amusement.

‘Een Guppy met pit. Daar hebben we er nooit genoeg van.’ Het meisje staat op en steekt haar hand naar me uit. ‘Q, als de letter in het Engels.’

Aarzelend pak ik haar hand vast. ‘Sin.’

‘Welkom. Je hebt geluk.’ Ze knikt naar de matras, die ik met mijn vrije hand nog steeds vasthoud. ‘Noor moest een maand op de stenen vloer slapen.’

Een kreun klinkt van een jong meisje dat aan de andere kant naast Q op een matras ligt. ‘Hier, trek dit maar aan.’ Q pakt een joggingpak vanonder haar kussen. ‘Het is niet helemaal droog

– dat worden dingen hier sowieso nooit – maar het is wel schoner dan het pak dat je van Milou hebt gekregen.’

Ik knik dankbaar, trek de klamme kleding aan en ga tegenover haar op mijn matras zitten.

Q grijnst. ‘Ik zal de rest even voorstellen, omdat ze zelf al hun manieren zijn vergeten. Mia en Lynn, besties for life in prison.’ Q gebaart naar twee meisjes die naast elkaar met hun rug naar ons toe zitten. Het ene meisje heeft een donkere huid en zwarte minikrulletjes en het andere meisje heeft witblond haar, dat net te lang is om nog rechtop te blijven staan. ‘Mia is degene die bij alles met haar ogen rolt of een sarcastische opmerking maakt.’

‘Serieus, Q?’ Het donkere meisje draait zich om en kijkt geïrriteerd in onze richting. ‘Laat die nieuwe even twee tellen bijkomen voordat je haar overspoelt met allemaal informatie waar ze geen drol aan heeft.’

Q lacht. ‘Ik zei het toch? En dat is Noor. Ze wijst naar het meisje dat net kreunde. Die leer je later wel kennen. En dan de grand tour. Douchegelegenheid en toiletten.’ Q wijst naar de hoek tegenover die van ons. ‘Toiletpapier is schaars, want de meiden gebruiken het voor van alles. Als ik jou was zou ik na de wekelijkse levering wat achterhouden. Voor de momenten waarop je het echt nodig hebt, zeg maar.’ Q grimast. ‘Daar achterin is de keuken, maar stel je er niet te veel van voor. Alles moet een week houdbaar zijn, dus het meeste is smaakloos of smerig.’ Q blijft doorratelen. ‘En verder is er de binnentuin, die volgens de geruchten nog niet zo lang geleden is toegevoegd.’ Ze wijst naar de stalen schuifdeur. ‘Blijkbaar was een totaal gebrek aan zonlicht en buitenlucht niet zo goed voor de gezondheid.’

Geïnteresseerd ga ik rechterop zitten.

‘Stel je er niet te veel van voor,’ zegt Q terwijl ze haar wenkbrauwen hoog optrekt. ‘Die deur gaat lang niet elke dag open en altijd maximaal een uur. Als je niet op tijd binnen bent, zit je daar vast. Muurvast. Zonder water en in de brandende zon. Wie weet voor hoe lang, dus haal je niks in je hoofd. En daar zijn de slaapruimtes.’

Q gaat alweer verder met haar spreekbeurt; dit is sowieso niet het juiste moment om er iets over te vragen. ‘De Guppen met een korte straf hier. De Vasten met een lange straf daar.’ Q wijst naar de voorkant van de hal. Vlak naast de plek waar ik binnenkwam, staan een aantal bedden half verscholen achter een houten wand. Vanaf waar ik zit, kan ik de vijf meisjes zien zitten. Mooi. Als het tot een confrontatie komt, zijn de aantallen gelijk.

‘De Vasten hebben de beste plek,’ gaat Q verder. ‘Het verst weg van de toiletten en het dichtst bij de schakelcel. Drie keer raden waar ze die wand van hebben gemaakt.’ Q klopt op haar matras. ‘Ik heb gehoord dat het de eerste Vasten weken heeft gekost om alle bedden uit elkaar te halen. Maar ja, tijd is het enige waar er hier meer dan genoeg van is. Zeker voor de Vasten.’ Met een zucht laat ze zich achterover op haar bed vallen en komt dan weer half overeind.

Mijn aandacht is nog bij de schuifdeur. De binnentuin is mijn beste kans; als hij nog niet zo lang geleden is toegevoegd, heeft misschien nog niemand geprobeerd om via daar weg te komen. Ik moet het proberen. Ik moet binnen een maand weer thuis zijn, voor Cross.

Q kijkt me serieus aan. ‘Alles wat je nu denkt, vergeet het.’

Hoe weet zij...

‘Hou je gedeisd hierbinnen. Zeker de eerste dagen. Ik zag hoe Rhea naar je keek. Dat meisje met de vlechtjes. Ze heeft het niet zo op nieuwelingen. En zeker niet op nieuwelingen aan deze kant van de Loods. Als je slim bent, blijf je uit haar buurt.’

Ik knik. Dat was ik sowieso al van plan. Ik ben hier niet om ruzie te zoeken. Er zijn natuurlijk geen officiële cijfers, maar geruchten zijn er genoeg. Mensen zeggen dat ruim twintig procent van de jongeren die hier naar binnen gaat, het daglicht nooit meer ziet.

De Reflectiezone Opstandige Jeugd, oftewel de ROJ, kreeg al sinds de invoering enorme kritieken van de oppositie. Maar sinds het moment dat de eerste Van Vrielingen aan de macht kwam, is er

geen oppositie meer. Tegenwoordig wordt kritiek alleen nog maar gefluisterd. Het is de kop ingedrukt, net als al het andere dat niet past binnen het plaatje van het perfecte Nederland.

‘Het is niet veel, maar we moeten het er mee doen. In ieder geval voor de komende...’ Q kijkt op haar polsband. ‘58.340 minuten.’

Ik laat haar woorden bezinken en mijn hoofd het rekenwerk doen. Q begon ook op 144.000 minuten. Dat betekent dat ze de helft van haar straf er al op heeft zitten. Met hernieuwde interesse kijk ik naar haar. Ze zit hier al bijna zestig dagen en lijkt zo rustig. Alsof ze gewoon haar tijd uitzit. Maar dat is een luxe die ik niet heb. Ik moet terug. Naar Cross. Als hij er nog is.

3

143.056

Al voordat ik mijn ogen open, hoor ik dat er iemand dichtbij is. Ik kan haar adem in haar verstopte neus horen ratelen. Het geluid is veel te dicht bij mij om toeval te zijn.

De haartjes in mijn nek staan rechtovereind en ik kan niet voorkomen dat mijn hart sneller gaat kloppen. Een tinteling schiet door mijn onderarm.

Ik mag niet laten merken dat ik wakker ben. Als ze me nu nog niks hebben aangedaan, is dat misschien het moment waarop ze wachten. Ik kijk door mijn wimpers heen. Het is nog schemerdonker in de Loods en ik zie drie paar benen vlakbij.

‘Kijk! De Gup doet net alsof ze slaapt.’ De onbekende stem klinkt snerpnd door de Loods en wordt gevolgd door een zacht gegrinnik. Ze moet gehoord hebben dat mijn ademhaling versnelde.

Liggend op mijn zij ben ik sowieso in het nadeel. Ik moet over-eind komen. In een vloeiende beweging spring ik op. Ik zet mijn benen iets uit elkaar, adem diep in en kijk op. Het is niet Rhea. Opluchting golft door me heen als ik het meisje bekijk dat tegenover me staat. Ze is me nog niet eerder opgevallen. Ze heeft haar trui aan de zijkant vastgeknoopt, waardoor een stukje van haar

buik zichtbaar is. De stekeltjes op haar hoofd hebben een kastanjebruine kleur en haar gezicht is bleek, maar ze heeft roze blossen op haar wangen. In haar handen heeft ze een stuk hout dat ooit van een van onze bedden moet zijn geweest. Snel laat ik mijn ogen over haar en de twee meisjes achter haar glijden. Ook zij hebben beiden een stuk hout vast. Dit kan ik niet winnen, maar dat zal ik nooit laten zien. Ik dwing mezelf om haar met een glimlach aan te kijken.

‘Wat lach je?’ Ze zet een stap in mijn richting. ‘Ben je stom ofzo? Ik vroeg je wat.’ Met haar ene hand in haar zij en de andere leunend op het stuk hout staat het meisje met het kastanjebruine haar tegenover me. Een domme houding. Haar hele middenrif is vrij. Maar ik doe niks.

Naast me komt Q overeind zitten. Vragend kijkt ze van mij naar het meisje. ‘Serieus, Lindsay? Dit weer? Ik dacht dat het ondertussen wel duidelijk was dat je hiermee echt het respect van Rhea niet gaat krijgen.’ Q rolt met haar ogen. Zonder verder iets te zeggen, staat ze op en komt schuin achter me staan.

Gesteund door Q schraap ik mijn keel. ‘Nee.’

‘Wat nee?’ vragend kijkt Lindsay me aan.

Ik weet dat het dom is, maar ik kan mezelf niet inhouden. ‘Ik ben niet stom. Dat vroeg je toch?’

Lindsay balt haar vuisten. ‘Als ik jou was—’

Ik stap naar voren; elke cel in mijn lichaam is klaar om te vechten. ‘Wat?’ Een pijnlijke schok trekt door mijn pols, precies bij mijn polsband, maar ik negeer het. Het echte gevaar staat tegenover me.

‘Als je je 144.000 levend door wilt komen, kan je je beter aan onze regels houden.’

‘Hoe kan ik me aan regels houden die ik niet ken? En wie ben jij om die regels te bepalen?’

‘De regels zijn simpel.’ Rhea’s stem klinkt van veraf. ‘Je houdt je gedeisd.’ Ik draai mijn lichaam zo dat ik zowel Lindsay als Rhea in de gaten kan houden. Rhea staat samen met het meisje met de wallen een paar meter van ons af. Strak kijkt ze me aan. ‘Als je

ooit nog buiten wilt komen, dan pas je je aan.' Haar woorden zijn doorspekt met dreiging.

Iedereen lijkt af te wachten wat er gaat gebeuren. Secondelang is het helemaal stil. Rhea blijft me aanstaren en haar kille blik laat rillingen over mijn rug lopen. Even staar ik terug, maar dan sla ik mijn ogen neer en richt mijn blik op de vloer vlak voor mijn voeten. Ik moet me inhouden. Voor Cross.

'Dat dacht ik al.' De woorden van Rhea klinken als een zweepslag door de ruimte. 'Die Gup gaat niet voor problemen zorgen.' Zonder me verder nog aan te kijken, draait Rhea zich om. Het meisje met de wallen blijft met haar armen over elkaar staan wachten tot Lindsay en de andere twee meisjes terugkomen.

Ik kan zien dat Lindsay haar best doet om onverschillig over te komen, maar haar gespannen schouders verraden dat het voor haar nog niet klaar is. Het is slechts een kwestie van tijd voor ze opnieuw zal proberen om haar dominantie tegenover mij te laten gelden en de volgende keer zal ze wachten tot ik alleen ben.

Ik wacht totdat Lindsay achter het schot verdwijnt. Pas dan ga ik zelf zitten.

'Wat heeft zij?'

Voordat Q kan antwoorden, springen alle lampen aan en een schel gepiep klinkt door de Loods. Geschrokken kijk ik om me heen. Wat nu weer?

'De nieuwe voorraden,' beantwoordt Q mijn onuitgesproken vraag.

Met een akelig geschraap schuift de deur van de schakelcel open. Direct vliegen de Vasten op de spullen af. Milou staat met haar gezicht naar ons toe, alsof ze ons uitdaagt om iets tegen deze gang van zaken in te brengen. Haar vuisten zijn gebald en haar hele houding straalt een combinatie van woede en dreiging uit. Alsof ze wil dat we haar een reden geven om te vechten.

'Een keer per week wordt 's ochtends de nieuwe voorraad geleverd,' legt Q uit. 'Toiletpapier, toiletspullen, wasmiddel, afwasmiddel, flesjes water en eten. En de telefoons natuurlijk. Je

kunt de dag maar beter productief beginnen. Af en toe zit er iets extra's bij, zoals nieuwe handdoeken, nieuw ondergoed, een voorraad maandverband of goedgekeurde boeken. Een keer zat er zelfs een aantal aardbeientaartjes bij, ter ere van de verjaardag van de president.' Q kijkt verlekkerd. 'Die hadden de Vasten natuurlijk al op voordat wij in de buurt konden komen, maar ik heb wel drie van de papiertjes afgelikt.' Ze zucht diep. 'Ik mis slagroom.'

'Telefoons?' Ik ben totaal in de war.

'Ja, dat vertellen ze er niet bij in de promofilmpjes. Hierbinnen is er niet zoiets als het basisinkomen. Hier moeten we werken voor ons eten.'

De luide stem van Rhea klinkt boven Q's stem uit. 'Voorraad voor de keuken.'

Vasten lopen met hun handen vol spullen naar de keuken en de doucheruimtes. 'Toiletpapier.'

Ik kijk gelaten toe hoe twee derde van de rollen in het gedeelte van de Vasten verdwijnt.

Binnen een paar minuten zijn de Vasten klaar en staat er alleen nog eenzame kist in de schakelcel.

Mia rent ernaartoe met een identieke kist in haar armen. Ze zet hem in de cel en tilt de andere eruit.

'Dat zijn dus de telefoons. Aan ons de eer om ze uit elkaar te halen en alle bruikbare onderdelen te sorteren. Aan het eind van de week moeten we ze gesorteerd weer inleveren, anders worden we gekort op onze voorraden.'

Mia komt aangelopen met de kist en zet hem voor ons op de grond.

Q haalt de deksel ervanaf en ik zie een hele berg oude smartphones. 'Het is saai werk en het gereedschap dat we krijgen is van plastic dat elke vijf minuten breekt, maar wat moet, dat moet.'

'Ja, ze gaan ons natuurlijk geen echt gereedschap geven,' zegt Mia terwijl ze uitdagend grijnst. 'Anders is het slechts een kwestie van tijd voordat iemand een schroevendraaier in Lindsays nek steekt.'

‘St.’ Q kijkt boos naar Mia en knikt dan naar de douche-ruimtes. Lindsay en een van haar maatjes komen net onze kant opgelopen.

‘Veel plezier met werken. Laat het maar weten als jullie klaar zijn. Dan laten we jullie misschien wel in de keuken.’ Heupwiegend loopt ze weg.

‘Wat is haar probleem?’

Mia lacht. ‘Ik denk dat mijn overgebleven 80.000 minuten niet genoeg zijn om al haar problemen op te noemen.’

‘Lindsay is als laatste binnengekomen van alle Vasten,’ legt Q uit. ‘Ze probeert zichzelf te bewijzen of zo. We mogen gewoon in de keuken, hoor. Alle goede dingen zijn toch al weggehaald door de Vasten.’

‘Ik ben echt niet bang voor Lindsay.’

Hoofdschuddend kijkt Q me aan. ‘Lindsay is ook niet degene om wie je je zorgen moet maken. Geloof me, je wilt hier geen vijanden maken. Rhea heeft gelijk; wij zijn dan misschien ook met vijf, maar we zijn alsnog in het nadeel. Je hebt de wapens gezien die ze hebben. Op deze manier trek je te veel de aandacht.’ Q zucht. ‘En aandacht is niet goed als je in één stuk weer buiten wilt komen.’

Automatisch zie ik Cross voor me. Zijn helderblauwe ogen en zijn wilde, blonde haar. Cross is mijn wereld en hij is in gevaar. Ik moet naar hem terug. Een golf woede raast door me heen en een nieuwe pijnscheut schokt door mijn pols. Ik klem mijn tanden op elkaar.

Q pakt een telefoon en een piepklein plastic schroeven-draaiertje. 'Je moet leren je emoties onder controle te houden.'

'Huh?'

'De pijn in je pols.' Q knikt naar mijn polsband.

Blijkbaar kan ik de pijn niet zo goed verbergen als ik zelf dacht.

'Het is de manier van de Garde om ons hierbinnen onder controle te houden, zonder dat ze geld hoeven te investeren in camera's of bewakers. Elke keer als je hartslag te ver omhooggaat, krijg je een schok. Bij een kleine verhoging is dat een kleine schok, maar als je je ergens flink over opwindt, ga je knock-out. Het is de ideale manier om vechtpartijen te stoppen voor ze uit de hand lopen, maar inmiddels hebben de meesten hierbinnen wel een manier gevonden om ermee om te gaan.'

Vol afschuw staar ik naar mijn polsband. 'Dat hebben ze nooit verteld.'

Q snuift. 'Nee, natuurlijk niet. Jongeren weten wel beter dan er buiten over te praten. Niemand wil het risico nemen.'

Ik huiver. Sommige plekken zijn veel erger dan de Loods.

'Zelfs Van Vrielingen zou niet weggelaten met het martelen van kinderen,' gaat Q verder. 'En toegeven dat zijn geweldige plan niet zo geweldig werkt, zou hij ook nooit doen.'

Vol afschuw kijk ik Q aan. Er is zo veel wat we niet weten.

'Het komt wel goed. Zolang je niet vergeet wat je te verliezen hebt, wat er buiten op je wacht, vind je een manier om hierbinnen te overleven.'

Alsof ik Cross ooit zou kunnen vergeten. Hij is de reden dat ik hier zit.

Hoewel het pas gisteren was, voelt het als een eeuwigheid geleden dat ik voor het laatst de zon op mijn wangen voelde. Ik was voor Cross op zoek naar insuline. Zonder de medicijnen voor zijn suikerziekte zou hij het niet overleven.

De depots bij de ziekenhuizen worden normaal gesproken slecht bewaakt. Niemand haalt het in zijn hoofd om medicijnen te stelen. Waarom zou je? Alles is geregeld door de overheid. Je vult online je gegevens in en de volgende dag word je opgeroepen door een arts. Maar de een-kind-politiek had ervoor gezorgd dat mijn ouders mijn acht jaar jongere broertje nooit hadden laten registreren. Op papier kon een tweede kind natuurlijk geen kwaad. Je kreeg alleen geen extra basisinkomen en alles wat niet strikt noodzakelijk was, moest uit eigen zak worden betaald. De een-kind-politiek was bedoeld als stimuleringsmaatregel; minder kinderen zorgen voor minder vervuiling, voor minder CO2 en dus voor een beter bestaan.

Vooral mijn vader vertrouwde het niet. Volgens hem kwamen er te veel gezinnen in de problemen die hun tweede kind wel hadden laten registreren en dus was hij erop tegen.

En omdat Cross officieel niet bestond, kwamen we niet in aanmerking voor de medicijnen. De arts die we hadden omgekocht om Cross te laten onderzoeken, was vlak daarna van de aardbodem verdwenen. Geruchten gingen rond dat ze midden in de nacht van haar bed was gelicht door de Garde. Ik kon enkel dankbaar zijn dat mijn vader erop had aangedrongen om een valse naam en een vals adres voor Cross te gebruiken. Iedereen wist dat de Garde zo hun manieren had om informatie uit mensen te krijgen.

Gelukkig hadden we een voorraad insuline van haar gekregen. Maar toen die op was, begonnen de problemen. Ik had een aantal keer geprobeerd om mijn eigen suikerspiegel zo te verhogen dat ik zelf insuline zou krijgen. Maar dat zorgde vooral voor veel naalden in mijn vinger en een vuilnisemmer vol kots.

Als er die dag maar één ding een klein beetje anders was gelopen...

Ik had Cross met een stapel oude duckies op de bank gezet en

gezegd dat hij moest blijven lezen tot ik terug zou zijn.

‘Ik ben snel weer terug, hooguit over drie kwartier.’ Ik drukte een kus op zijn kruin en draaide de deur achter me op slot.

Met de zon op mijn gezicht liep ik naar de deelfietsen een halve kilometer van ons huis. Het was een prachtige dag. Veel warmer dan normaal in maart, maar het werd elk jaar eerder warm.

Al lopend nam ik de kleuren van de lente in me op. Het heldere groen van de pas uit de knop gekomen bladeren. De onregelmatige bruine bast van de stam. Een flits van rood en het zachte gefluit van een vogel op zoek naar een plek voor zijn nest.

Het was ruim een kwartier fietsen naar het depot en ik trapte stevig door. Ondanks alles genoot ik van de wind door mijn haren.

Plotseling blokkeerde de fiets en voor ik iets kon doen, vloog ik de berm in. Kreunend kwam ik overeind. Mijn knieën deden pijn en een warm straaltje bloed liep vanuit mijn wenkbrauw over mijn wang. Verdwaasd keek ik naar mijn fiets. Een dikke tak stak tussen de spaken en in het voorwiel zat een flinke slag. Gefrustreerd veegde ik het bloed weg en greep de fiets van de grond. Er zat niets anders op dan naar het dichtstbijzijnde fietsenrek te lopen en de fiets om te wisselen. Op deze manier zou ik veel te lang onderweg zijn.

Tegen de tijd dat ik bij het depot aankwam, was ik bezweet en gehaast. Ik vergat alles te controleren, zoals ik dat normaal altijd deed. Ik was nooit onvoorzichtig, ik ging altijd zorgvuldig alles na. Camera’s, bewakers, mogelijke obstakels, maar deze keer was ik met mijn gedachten alweer thuis. Ik sloop het depot binnen en liep rechtstreeks naar de medicatie.

Te laat hoorde ik het geluid. Zachte voetstappen vlak achter me. Ik zette me af om weg te rennen, maar twee sterke handen grepen mijn arm vast.

Mijn hart klopte in mijn keel toen ik mezelf losrukte en tegelijk probeerde mijn gezicht af te schermen. Als de camera’s mijn gezicht zouden herkennen, maakte het niet uit af ik ontsnapte of niet.

‘Blijf staan.’ De stem van de bewaker schalde door het depot.

Mijn tenen kromden zich in mijn gympen terwijl ik zo hard als ik kon wegsprintte. Ik hoorde de voetstappen van de bewaker achter me. Ik dwong mezelf harder te rennen. Mijn zij stak. Mijn adem piepte. Maar de voetstappen leken van verder weg te komen.

In de verte zag ik de hekken van het depot. Ik was bijna vrij.

Nog een klein stukje.

Mijn vingers klemden zich om het hek, klaar om mezelf vooruit te trekken.

Een scherpe steek vlamde door mijn nek en ik kon niets meer. Al mijn spieren verkrampden. Nee!

Met een klap raakte mijn hoofd de grond. Mijn maag kromp ineen en een kreet ontsnapte uit mijn samengeknepen keel terwijl mijn armen achter mijn rug werden getrokken en het koude ijzer van de handboeien mijn polsen bij elkaar dwong.

Ik had gefaald. Ik had geen insuline voor Cross. Door mij zou hij het misschien niet overleven.

Een zacht geschud aan mijn schouder haalt me uit een droom waarin ik weer thuis ben bij Cross. Ik kreun en draai me weg van wat er dan ook aan me schudt.

‘Sin, de douches zijn vrij. Ga je mee?’ Q steekt een handdoek naar me uit. Ze staat samen met Noor naast me en laat zich niet zo gemakkelijk negeren. Vanaf het moment dat ik in de Loods terecht ben gekomen, heeft ze het haar missie gemaakt om bevriend te raken. Als een kletsgrage schaduw volgt ze me.

Al is vriendschap misschien helemaal niet haar doel. Samen sta je sterker dan alleen en sterk staan is wat ons hierbinnen op de been houdt.

Toch ben ik er blij mee. Ik moet wachten tot de binnentuin opengaat en dan mijn plan maken. Haar constante gebabbel zorgt ervoor dat het wachten sneller lijkt te gaan.

Met een zucht hijs ik me uit bed en neem de handdoek aan.

Met zijn drieën lopen we naar de douches.

Ik leg mijn kleren op de plank en neem de handdoek mee het hokje in. Het deurtje eindigt zeker vijftig centimeter boven de grond en als ik op mijn tenen ga staan, kan ik er net overheen kijken, maar het biedt in ieder geval een klein beetje privacy. Het

is waarschijnlijk niet voor niets een van de weinige dingen waarvan beelden zijn gemaakt voor de buitenwereld. Van Vrielingen moest laten zien dat hij echt het beste met ons voorhad.

Een klein straaltje stroomt uit de douchekop naar beneden. Voorzichtig steek ik mijn hand eronder om te voelen. Lauwwarm. Beter dan gisteren toen de druk ineens wel goed was, maar het water zelf ijskoud.

Ik ga zo ver mogelijk naar achteren staan om zoveel mogelijk van het laffe straaltje op te vangen. Terwijl ik mijn lichaam in een vreemde bocht probeer te dwingen zodat ik de muur niet aanraak en mijn voeten niet op het vieze putje terechtkomen, begint Q in het hokje naast me zachtjes te zingen.

‘Als er een clubje komt, waar ik niet bij wil horen, mag ik dan bij jou?’

Ik gniffel als ik de woorden van het superoude liedje van Claudia de Breij door de dunne afscheidingswand tussen onze douches hoor.

‘Als Lindsay een clubje vormt, waar ik niet bij wil horen, Sin, mag ik dan bij jouhouhou?’

De uithaal is verschrikkelijk vals. Ik proest het uit.

‘Hou je kop, trut!’

Ik herken de stem.

Meteen is Q stil.

Ik hou mijn oor vlak bij de deur van het douchehokje en luister. Gefluister klinkt vanaf de andere kant. Alle spanning die met het douchewater van me af is gespoeld, komt direct terug. Iets klopt er niet.

Ik neem maar half de tijd om de zeep van mijn lijf af te spoelen, sla snel een handdoek om me heen en stap de douchecabine uit.

Lindsay en twee van de andere Vasten staan uitdagend in de gang tussen de doucheruimte en de rest van de Loods. In hun handen hebben ze mijn kleren.

‘Niet zo stoer als je niks aan hebt?’ Met een ruk van haar